

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 12 stycznia 2017r. (data wpływu 16 stycznia 2017r.) powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z. kwoty 299.953,00 zł (dwieście dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt trzy złote) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

1. 40.739,50 zł (czterdzieści tysięcy siedemset trzydzieści dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy) od dnia 24 kwietnia 2014 do dnia zapłaty,
2. 24.570,00 zł (dwadzieścia cztery tysiące pięćset siedemdziesiąt złotych) od dnia 3 maja 2014 roku do dnia zapłaty,
3. 30.712,50 zł (trzydzieści tysięcy siedemset dwanaście złotych pięćdziesiąt groszy) od dnia 10 maja 2014 roku do dnia zapłaty,
4. 25.184,25 zł (dwadzieścia pięć tysięcy sto osiemdziesiąt cztery złote dwadzieścia pięć groszy) od dnia 12 maja 2014 roku do dnia zapłaty,
5. 32.555,25 zł (trzydzieści dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia pięć groszy) od dnia 16 maja 2014 roku do dnia zapłaty,
6. 24.774,75 (dwadzieścia cztery tysiące siedemset siedemdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 19 maja 2014 roku do dnia zapłaty,
7. 27.231,75 zł (dwadzieścia siedem tysięcy dwieście trzydzieści jeden złotych siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 29 maja 2014 roku do dnia zapłaty,
8. 31.122,00 zł (trzydzieści jeden tysięcy sto dwadzieścia dwa złote) od dnia 2 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,
9. 30.794,40 zł (trzydzieści tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt cztery złote czterdzieści groszy) od dnia 9 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty
10. 32.268,60 zł (trzydzieści dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 10 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty, a nadto zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych (pozew z załącznikami k. 15-38 akt).

Nakazem zapłaty z dnia 22 lutego 2017r. wydanym w postępowaniu nakazowym (sygn. akt X Gnc 55/17) Sąd uwzględnił żądanie pozwu oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.750,00 zł (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu (nakaz zapłaty k. 41 akt).

W dniu 22 marca 2017r. pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z. złożyła zarzuty od nakazu zapłaty i wniosła o:

- 1) uchylenie zaskarżonego nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości,
- 2) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. Dodatkowo wniosła o zobowiązanie powoda do złożenia załączników do pozwu w postaci faktur, umowy o współpracy, aneksu do tej umowy i wezwania do zapłaty (zarzuty k. 46 akt).

W pierwszej kolejności pozwana zawiadomiła, iż doręczony jej pozew jest niekompletny. Poza odpisem powoda z KRS, nie doręczono pozwanej żadnych innych załączników do pozwu. Pozwana dysponuje egzemplarzem umowy współpracy, lecz nie posiada egzemplarza aneksu, którym rzekomo strony zmieniły tę umowę.

Pozwana po zapoznaniu się z treścią pozwu zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Zgodnie z art. **554 k.c.** roszczenie to przedawniło się z upływem dwóch lat, licząc od daty jego wymagalności, czyli w połowie 2016 roku. Bieg terminu przedawnienia nie został bowiem przerwany.

Pozwana zastrzegła sobie prawo ustosunkowania się do załączników do pozwu, jeżeli takowe zostaną jej doręczone (zarzuty k. 46 akt).

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2017r. pozwana została zwolniona od kosztów sądowych w zakresie opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty ponad kwotę 300zł (postanowienie k. 73 akt).

W piśmie procesowym z dnia 13 lipca 2017r. (data wpływu) powód wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty z dnia 22 lutego 2017 roku w zakresie kwoty 299.953,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od:

- kwoty 40.739,50 zł od dnia 6 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 24.570,00 zł od dnia 15 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 30.712,50 zł od dnia 22 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 25.184,25 zł od dnia 24 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 32.555,25 zł od dnia 28 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 24.774,75 zł od dnia 1 października 2015 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 27.231,75 zł od dnia 11 października 2015 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 31.122,00 zł od dnia 15 października 2015 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 30.794,40 zł od dnia 22 października 2015r. do dnia zapłaty;
- kwoty 32.268,60 zł do dnia 23 października 2015r. do dnia zapłaty; oraz kosztów postępowania.

Powód cofnął pozew w zakresie odsetek ustawowych od:

- kwoty 40.739,50 zł od dnia 24 kwietnia 2014 r. do dnia 5 września 2015 r.;
- kwoty 24.570,00 zł od dnia 3 maja 2014 r. do dnia 14 września 2015 r.;
- kwoty 30.712,50 zł od dnia 10 maja 2014 r. do dnia 21 września 2015 r.;
- kwoty 25.184,25 zł od dnia 12 maja 2014 r. do dnia 23 września 2015 r.;
- kwoty 32.555,25 zł od dnia 16 maja 2014 r. do dnia 27 września 2015 r.;
- kwoty 24.774,75 zł od dnia 19 maja 2014 r. do dnia 30 września 2015 r.;
- kwoty 27.231,75 zł od dnia 29 maja 214 r. do dnia 10 października 2015 r.;
- kwoty 31.122,00 zł od dnia 2 czerwca 2014 r. do dnia 14 października 2015 r.;
- kwoty 30.794,40 zł od dnia 9 czerwca 2014 r. do dnia 21 października 2015r.;
- kwoty 32.268,60 zł do dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 22 października 2015r.

W konsekwencji powyższego, powód wniósł o uchylenie nakazu zapłaty z dnia 22 lutego 2017 roku w zakresie odsetek ustawowych od następujących kwot w następujących okresach:

-kwoty 40.739,50 zł od dnia 24 kwietnia 2014 r. do dnia 5 września 2015 r.;

-kwoty 24.570,00 zł od dnia 3 maja 2014 r. do dnia 14 września 2015 r.;

-kwoty 30.712,50 zł od dnia 10 maja 2014 r. do dnia 21 września 2015 r.;

-kwoty 25.184,25 zł od dnia 12 maja 2014 r. do dnia 23 września 2015 r.;

-kwoty 32.555,25 zł od dnia 16 maja 2014 r. do dnia 27 września 2015 r.;

-kwoty 24.774,75 zł od dnia 19 maja 2014 r. do dnia 30 września 2015 r.;

-kwoty 27.231,75 zł od dnia 29 maja 2014 r. do dnia 10 października 2015 r.;

-kwoty 31.122,00 zł od dnia 2 czerwca 2014 r. do dnia 14 października 2015 r.;

-kwoty 30.794,40 zł od dnia 9 czerwca 2014 r. do dnia 21 października 2015r.; -kwoty 32.268,60 zł do dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 22 października 2015r. i w tym zakresie wniósł o umorzenie postępowania.

Powód wniósł, również o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pismo procesowe powoda k. 87 i nast.).

Uzasadniając swoje stanowisko, powód podniósł, że zarzuty sformułowane przez pozwaną są nieuzasadnione i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. W pierwszej kolejności, odnosząc się od twierdzenia pozwanej, jakoby doręczono jej niekompletny pozew, powód wskazał, że twierdzenie to jest niewiarygodne. Powód bowiem do pozwu załączył kompletny odpis pozwu wraz z załącznikami dla pozwanej, a jednocześnie brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających doręczenie owego pozwu do pozwanej bez załączników. Jednocześnie powód podniósł, że wszystkie dokumenty załączone do pozwu, dostępne są również w aktach sądowych, a zatem pozwana, nawet gdyby nie doręczono jej kompletnego pozwu, którą to okoliczności powódka neguje, mogła z łatwością zapoznać się ze złożonymi przez powódkę dokumentami. Dodatkowo, wszystkie dokumenty, które stanowią załączniki do pozwu, powinny znajdować się również w dyspozycji pozwanej, są to bowiem dokumenty, które sporządzane były w dwóch egzemplarzach, po jednym dla każdej ze stron.

Tym samym, niczym nieuzasadnione jest uczynione przez pozwaną zastrzeżenie prawa ustosunkowania się do załączników pozwu dopiero po ich doręczeniu. Niemniej jednak, z ostrożności procesowej, w przypadku uwzględnienia przez Sąd wniosku pozwanej dotyczącego prawa ustosunkowania się do załączników do pozwu po ich doręczeniu stronie pozwanej, powód wniósł o udzielenie stosownego terminu na ustosunkowanie się do stanowiska pozwanej.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, powód wskazał, że jest on bezpodstawny. Aneksem do nr (...) do umowy z dnia 10 stycznia 2014 roku strony zgodnie przedłużyły termin płatności wymienionych w aneksie i objętych pozwem, złożonym w niniejszej sprawie, należności o 500 dni, licząc od pierwotnego terminu wskazanego na poszczególnych fakturach (dowód: aneks nr (...) /w aktach sprawy). Wobec powyższego terminy płatności poszczególnych należności uległy zmianie w następujący sposób:

- kwota 40.739,50 zł objęta fakturą VAT (...) - do dnia 5 września 2015 roku;
- kwota 24.570,00 zł objęta fakturą VAT (...) - do dnia 14 września 2015 roku;
- kwota 30.712,50 zł objęta fakturą VAT (...) - do dnia 21 września 2015 roku;
- kwota 25.184,25 zł objęta fakturą VAT (...) - do dnia 23 września 2015 roku;

- kwota 32.555,25 zł objęta fakturą VAT (...) - do dnia 27 września 2015 roku;
- kwota 24.774,75 zł objęta fakturą VAT (...) - do dnia 30 września 2015 roku;
- kwota 27.231,75 zł objęta fakturą VAT (...) - do dnia 10 października 2015 roku;
- kwota 31.122,00 zł objęta fakturą VAT (...) - do dnia 14 października 2015 roku;
- kwota 30.794,40 zł objęta fakturą VAT (...) - do dnia 21 października 2015 roku;
- kwota 32.268,60 zł objęta fakturą VAT (...) - do dnia 22 października 2015 roku.

Powód podniósł, że zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stał się wymagalne. Wobec powyższego, przyjmując wynikający z art. 554 k.c. 2 - letni termin przedawnienia roszczeń z umowy sprzedaży, okres przedawnienia roszczeń objętych przedmiotową sprawą nie minął do dnia dzisiejszego w stosunku do żadnego z nich. W konsekwencji zarzut pozwanej w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie. Co więcej, jak już wskazano w pozwie, zawarty przez strony aneks stanowił de facto uznanie długu. Zawierając bowiem przedmiotowy aneks, strony potwierdziły istnienie należności objętych wymienionymi w nim fakturami. Zatem i z tego względu zarzuty pozwanej są niezasadne.

Niezależnie od powyższego powód wyjaśnił, że z uwagi na błędne daty odsetek podane w pozwie przez stronę powodową działającą w dacie złożenia pozwu bez pełnomocnika, zachodziła konieczność modyfikacji powództwa w zakresie części odsetek zgodnie z petitum niniejszego pisma (pismo procesowe powoda k. 87 i nast.).

W piśmie procesowym z dnia 19 lipca 2017r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości z uwagi na zgłoszony zarzut przedawnienia roszczeń objętych żądaniem pozwu i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania obejmujących koszt zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W zakresie wniosków dowodowych strona wniosła o zobowiązanie strony powodowej do przedłożenia oryginału dokumentu - aneks nr (...), gdyż na obecnym etapie postępowania pozwana zaprzecza jego prawdziwości. Złożony aneks jest jedynie kopią, która budzi uzasadnione wątpliwości pozwanej odnośnie prawdziwości dokumentu. Osoba występująca po stronie pozwanej, która jest rzekomo podpisana pod treścią dokumentu nie przypomina sobie, ażeby taki dokument był przez nią podpisem opatrzone. Ponadto, dokument ten nosi cechy modyfikacji, gdyż w wielu miejscach posiada dopiski odręczne. Tym samym koniecznym jest zbadanie oryginału, nie wykluczając udziału biegłego. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła, iż żądanie powoda w zakresie odsetek jest sprzeczne ze złożonym przez nią aneksem (w przypadku gdy jego prawdziwość zostanie wykazana), a przez to pozbawiona podstaw. Mianowicie gdyby hipotetycznie przyjąć, że powód uzgodnił z pozwaną inny termin wymagalności wymienionych w pozwie należności, odsetki powinny być liczone z uwzględnieniem tej okoliczności - w tym wypadku po upływie 500 dni od daty „pierwotnego terminu” (pismo procesowe pozwanej k. 101 akt).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 stycznia 2014r. powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. jako sprzedawca zawarł z pozwaną (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z. jako kupującą umowę o współpracy handlowej. Umowa określała zasady i warunki na jakich kupująca będzie nabywała od powoda jabłka jako stały odbiorca. W paragrafie 5 umowy strony określiły, że zapłata należności za sprzedane owoce, jabłka realizowana będzie w formie przelewu lub gotówki w terminie 30 dni, licząc od daty wystawienia faktury VAT na konto lub do kasy. Kupujący upoważnił sprzedawcę do wystawienia tytułem realizacji niniejszej umowy faktury VAT bez podpisu osoby upoważnionej do jej odbioru (dowód: umowa o współpracy handlowej k. 25- 26 akt).

Powód w ramach tej umowy w związku ze sprzedażą jabłek wystawił faktury na następujące sumy:

-kwota 40.739,50 zł objęta fakturą VAT (...) z dnia 24 marca 2014r. – termin płatności 23 kwietnia 2014r.,

- kwota 24.570,00 zł objęta fakturą VAT (...) z dnia 2 kwietnia 2014r. – termin płatności 2 maja 2014r.
- kwota 30.712,50 zł objęta fakturą VAT (...) z dnia 9 kwietnia 2014r. – termin płatności 9 maja 2014r.,
- kwota 25.184,25 zł objęta fakturą VAT (...) z dnia 11 kwietnia 2014r.- termin płatności 11 maja 2014r.
- kwota 32.555,25 zł objęta fakturą VAT (...) z dnia 15 kwietnia 2014r. – termin płatności 15 maja 2014r.
- kwota 24.774,75 zł objęta fakturą VAT (...) z dnia 18 kwietnia 2014r. - termin płatności 18 maja 2014r.,
- kwota 27.231,75 zł objęta fakturą VAT (...) z dnia 28 kwietnia 2014r.– termin płatności 28 maja 2014r.
- kwota 31.122,00 zł objęta fakturą VAT (...) z dnia 2 maja 2014r. - termin płatności 1 czerwca 2014r.,
 - kwota 30.794,40 zł objęta fakturą VAT (...) z dnia 9 maja 2014r. – termin płatności 8 czerwca 2014r.,
 - kwota 32.268,60 zł objęta fakturą VAT (...) z dnia 10 maja 2014r.- płatności 9 czerwca 2014r. (dowód: faktury (...) akt).

Odbiór faktur został pokwitowany przez osobę upoważnioną do odbioru w imieniu strony pozwanej (dowód: faktury (...) akt).

W związku z brakiem zapłaty za towar, którego sprzedaż potwierdzały wskazane faktury, **w dniu 15 maja 2015r.** został podpisany między stronami aneks nr (...) do umowy z dnia 15 maja 2015r. Aneks ze strony pozwanej podpisała prokurent spółki (...). W aneksie postanowiono, że sprzedający udziela prologaty terminu wskazanych w nim faktur na 500 dni, licząc od pierwszego terminu płatności faktur (dowód: oryginał aneksu k. 110-11 akt).

Powód wezwał pozwaną Spółkę pismem z dnia 9 grudnia 2016r. do zapłaty należności objętych fakturami, obliczając, że każda z należności przeterminowana jest o ponad 900 dni (dowód: wezwanie do zapłaty k. 38 akt).

Do daty wydania wyroku powód nie uzyskał zaspokojenia wierzytelności z wymienionych faktur.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów prywatnych.

Pełnomocnicy stron nie wnioskowali o przesłuchanie świadków, czy też przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron.

Należy podnieść, że praktycznie wszystkie istotne dla sprawy okoliczności wynikały z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów prywatnych, bowiem dokumenty prywatne przedłożone przez stronę pozwaną, w tym w szczególności porozumienie nie mogą być ocenione jako wiarygodne.

Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. VI ACa 1031/14 LEX nr 1794400).

Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 r.

(I ACa 238/15 LEX nr 1797159) wskazano, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Łodzi z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał dokumenty prywatne złożone przez stronę powodową za wiarygodne, potwierdzające rzeczywisty stan rzeczy, co do zawarcia umowy współpracy handlowej, nabycia w drodze umowy sprzedaży towaru- jabłek od powoda, wystawienia faktur sprzedażowych przez powoda, przyjęcia bez zastrzeżeń przez pozwaną tych faktur.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji, jeśli strona nie przedstawia wiarygodnych dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony). Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Skoro zatem powódka tym procesie wywodziła, że wierzytelność istnieje, i nie jest przedawniona, to powinna powyższe udowodnić.

W ocenie Sądu, powódka podołała ciężarowi dowodowemu, a dokumenty prywatne, oceniane w świetle logiki, wiedzy i doświadczenia zawodowego pozwoliły na dokonanie ustaleń faktycznych, będących podstawą rozstrzygnięcia.

Zgodnie z **art. 253 k.p.c.**, jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. **Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać.**

Jak wynika z powyższego, dowodzenie zarzutu nieprawdziwości dokumentu prywatnego następuje na tych samych zasadach, które obowiązują przy dokumencie urzędowym (art. 252 k.p.c.). Ustawodawca różnicuje jednak rozkład ciężaru dowodu w zależności od tego, która ze stron zaprzecza prawdziwości podpisu na dokumencie. Jeżeli bowiem podpis na dokumencie wskazuje na pochodzenie dokumentu od innej osoby niż strona zaprzeczająca (strona przeciwna, osoba trzecia), prawdziwość dokumentu powinna wykazać strona, która z dokumentu takiego chce skorzystać (art. 6 k.c.). W pozostałych wypadkach ciężar dowodu obciąża zawsze stronę zaprzeczającą.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 9 grudnia 2016 r. (I ACa 1059/16 portal orzeczeń):

„ Przepis art. 253 k.p.c. nie ogranicza możliwości dowodzenia nieprawdziwości dokumentu tylko do dowodów bezpośrednich i tym samym nie wyklucza sięgania do domniemań faktycznych. Odwoływanie się do zaniechania przez powoda stosownej inicjatywy dowodowej na okoliczność, że dokument jest prawdziwy pomimo, że gdyby fakty przytaczane przez powoda odpowiadały prawdzie, istniałaby możliwość zgłoszenia takich dowodów, nie stanowi o przerzuceniu na powoda ciężaru dowodu, ale jest logicznym wnioskiem, że w sytuacji, gdy w toku procesu autentyczność dokumentu jawi się jako bardzo wątpliwa, racjonalnie działająca strona, która na taki dokument się powołuje, wnioskowałaby przeprowadzenie stosownych dowodów mających przemawiać za autentycznością dokumentu. Zaniechanie takiej inicjatywy dowodowej w sytuacji, gdyby stosowne dowody istniały i były dostępne, musi wywoływać wątpliwości, czy fakty powoływane przez tę stronę odpowiadają prawdzie. Samo to zaniechanie procesowe nie może wprawdzie prowadzić do przyjęcia, że dokument nie jest autentyczny, jednak w zestawieniu z innymi dowodami taki wniosek może uzasadniać”.

W niniejszym procesie ostatecznie żadna ze stron wniosowała o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa co do autentyczności podpisu prokurenta pozwanej Spółki pod aneksem do umowy o współpracy handlowej.

Pozwana po złożeniu oryginału aneksu nie wniosła o otwarcie rozprawy na nowo, nie zakwestionowała podpisu prokurenta pozwanej spółki pod aneksem, nie złożyła wniosku dowodowego z określoną też dowodową i z materiałem porównawczym - mimo iż sygnalizowała taką inicjatywę dowodową w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego grafologa.

Autentyczność aneksu, podobnie jak istnienie wierzytelności co do wysokości, dla Sądu, nie budziła wątpliwości, w zestawieniu z innymi dowodami – z odebranymi fakturami, umową o współpracy, wezwaniem do zapłaty, brakiem kwestionowania wad towaru, zwrotu faktur i odmową ich zaksięgowania itp.

Należy podkreślić, że dokumenty potwierdzające dokonanie konkretnych transakcji, nawet w sytuacji, gdy nie spełniają wszystkich wymagań określonych w art. 21 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (t.j. (RED) Dz.U. z 2013 r., poz. 330) oraz art. 7, art. 5 i art. 5a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. (RED) Dz.U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 ze zm.) mogą być uznane za dowody świadczące o poniesionych kosztach. Dotyczyć to może niewielkich uchybień formalnych np. braku niektórych elementów. Fakt dokonania danej transakcji może być potwierdzony u kontrahenta.

Faktura stanowi oświadczenie określonej osoby. Jeśli zawiera dane dotyczące dostawy towaru i podpisuje ją odbiorca może w zestawieniu z dowodem wydania stanowić o dokonaniu czynności w postaci dostarczenia towaru (por. z wyrokami Sądu Najwyższego: z dnia 8 sierpnia 2012 r., I CSK 25/12, z dnia 15 września 2011 r., II CSK 712/10, z dnia 7

listopada 2007 r., II CNP 129/07, wyrokiem WSA w Łodzi dnia 25 listopada 2010 r., I SA/ŁD 814/10, wyrokiem NSA w Ł. z dnia 27 stycznia 1998 r., (...) i wyrokiem SA w Białymstoku z dnia 31 stycznia 2013 r., I ACA 720/12).

Wszystkie okoliczności faktyczne, w tym domniemania faktyczne dotyczące prawidłowości wystawienia pozostałych, poza złożoną fakturą korygującą faktur VAT oraz przyznane okoliczności mogą stanowić o wykazaniu zawarcia umowy i dostarczenia towaru tj. wykonaniu umowy w określonym w tych dokumentach zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Po rozpoznaniu zarzutów, Sąd Okręgowy uchylił nakaz i w części, w której powód cofnął pozew z zrzeczeniem się roszczenia i umorzył postępowanie (art. 203 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 355§1 k.p.c.), a w pozostałej uwzględnił powództwo po sprecyzowaniu żądania.

Zgodnie z treścią art. 485 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd wydaje nakaz zapłaty, jeżeli powód dochodzi roszczenia pieniężnego albo świadczenia innych rzeczy zamiennych, a okoliczności uzasadniające dochodzone żądanie są udowodnione dołączonym do pozwu wezwaniem dłużnika do zapłaty i pisemnym oświadczeniem dłużnika o uznaniu długu.

Z załączonych do pozwu dokumentów bezspornie wynika, że spełniona została przesłanka wezwania dłużnika do zapłaty jak i pisemnego oświadczenia o uznaniu długu, co uzasadniało wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Powód wykazał załączonymi do pozwu dokumentami prywatnymi istnienie wierzytelności, jej wysokość oraz brak spełnienia świadczenia przez stronę pozwaną.

W aneksie nr (...) pozwana Spółka potwierdziła istnienie wymagalnej wierzytelności, nie kwestionowała wysokości długu, zobowiązała się do zapłaty, a powód udzielił prolongaty na spłatę. Co znamienne, pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty zakwestionowała wierzytelność z uwagi na przedawnienie roszczenia, a zatem nie twierdziła, że nigdy nie była dłużnikiem powoda i nie powstał dług i że np. nie nabyła i nie odebrała towaru opisanego w fakturach.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Strona pozwana nie spełniła swojego świadczenia, zatem roszczenie strony powodowej znajduje oparcie w art. 535 § 1 k.c. w zw. z art. 471 k.c.

Nie można przyjąć z uwagi na uznanie długu w aneksie nr (...) z dnia 15 maja 2015r., że pozew z dnia 12 stycznia 2017r. został złożony po terminie przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 123 § 1. bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

W myśl art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Skutki złożenia oświadczenia o uznaniu roszczenia w kontekście ciężaru dowodu co do braku istnienia wierzytelności

Złożenie oświadczenia o uznaniu roszczenia, poza skutkami w zakresie przedawnienia ma to znaczenie, że osoba, której to roszczenie przysługuje nie musi się powoływać na źródła samego zobowiązania, mogące wynikać czy to z faktur, czy też z umowy, albowiem w takiej sytuacji ciężar dowodu braku istnienia wierzytelności objętej uznaniem przechodzi na stronę przeciwną (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku- Wydział Cywilny z dnia 31 marca 2016 r. I ACa 1092/15, Legalis Numer 1446561).

Uznaniem roszczenia jest każdy przypadek wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące, co do zasady, a w niektórych przypadkach także co do wysokości. Jednakże przepisy o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli mogą mieć zastosowanie tylko do tzw. uznania właściwego, gdyż uznanie niewłaściwe nie jest oświadczeniem woli (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 9 marca 2016 r. I ACa 1339/15, teza redakcyjna Legalis numer 1446447).

Wobec powyższego, przyjmując wynikający z art. 554 k.c. 2 - letni termin przedawnienia roszczeń z umowy sprzedaży i początek jego biegu od 15 maja 2015r., okres przedawnienia roszczeń objętych przedmiotową sprawą nie minął do dnia złożenia pozwu, w stosunku do żadnej wierzytelności wynikającej z poszczególnej faktury.

W zakresie odsetek ustawowych żądanych w pozwie należy wskazać, że zgodnie z art. 4a TransHandlZapU, do transakcji handlowych określonych tą ustawą nie stosuje się przepisu art. 481 § 2 k.c. Wyłączenie to powinno zostać ograniczone jedynie do zakresu objętego art. 4 ust. 3 tej ustawy (zob. P. Sekinda, Nowe zasady, s. 50; por. też K. Zagrobelny, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz, 2016, art. 481, Nb 13). Przepis ten definiuje odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych i określa je w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 8 punktów procentowych. Oznacza to, że w sytuacjach objętych ustawą wysokość odsetek za opóźnienie będzie obliczana na tej właśnie podstawie i będzie wyższa niż wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie obliczanych na podstawie art. 481 § 2 zd. 1 k.c. (por. P. Sekinda, Nowe zasady, s. 50). Ich wysokość jest ogłaszana w drodze deklaratywnego obwieszczenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki (por. art. 11c TransHandlZapU). Ponadto, za wyjątek od art. 481 k.c. mogą być też uznane art. 5–6 TransHandlZapU. Zgodnie z art. 5 TransHandlZapU, jeżeli strony transakcji handlowej przewidziały w umowie termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, wierzyciel **może żądać odsetek ustawowych** po upływie 30 dni, liczonych od dnia spełnienia swojego świadczenia i doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego. Natomiast art. 6 przesądza, że jeżeli strony transakcji handlowej nie przewidziały w umowie terminu zapłaty, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, po upływie 30 dni liczonych od dnia spełnienia przez niego świadczenia, do dnia zapłaty. Przepisy te stwarzają dla wierzyciela podstawę pobierania odsetek mimo braku formalnej wymagalności świadczenia. Stąd mogą być uznane za odsetki ustawowe o charakterze kapitałowym (por. art. 359 k.c.), a nie ustawowe odsetki za opóźnienie w rozumieniu art. 481 k.c. (por. m.in. P. Sekinda, Nowe zasady, s. 50; M. Kaliński, w: A. Brzozowski, J. Jastrzębski, M. Kaliński, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania, s. 50, Nb 91; K. Zagrobelny, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz, 2016, art. 481, Nb 13; zob. też P. Sławicki, P. Kędziński, Odsetki za czas opóźnienia, s. 129–130).

Mając na uwadze powyższe, Sąd zastosował co odsetek ustawowych art. 359 k.c. i orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty należne stronie powodowej od pozwanej złożyły się: opłata do pozwu 3750 zł, opłata od pełnomocnictwa 17zł, koszty zastępstwa procesowego 10.800zł (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. , poz. 1804 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej, dodatkowo poinformować pozwaną o treści art. 133 § 3 k.p.c. „Jeżeli ustanowiono pełnomocnika procesowego lub osobę upoważnioną do odbioru pism sądowych,

doręczenia należy dokonać tym osobom. Jednakże Skarbowi Państwa doręczenia dokonuje się zawsze w sposób określony w § 2” i o tym, że odpis wyroku z uzasadnieniem doręczono pełnomocnikowi strony.

2. Uzasadnienie sporządzone przez sędziego.